

SAP's 9. ordinære kongres

SAP's kongres lagde vægt på kampen mod imperialismen i Golfen og mod militarismen. Noget af resultaterne var demonstration foran Udenrigsministeriet og SAP's deltagelse i den anti-imperialistiske demonstration i Berlin 3.11. Herfra ses SAP's transparent og en tysk plakat med parolen: Fjenden er i vores eget land.

Indhold

1. Stop krigsmagerne.....side 3
2. Spred strejken.....,.....,side 4
3. Politisk resolution.....side 6
4. Om opbygningen af SAP.....side 12
5. Om det videre samarbejde med VS og VSU.....side 15
6. SAP og Enhedslisten.....side 16

I dette hefte optrykker vi vedtagelseme fra SAP's 9. ordinære kongres, som fandt sted i week-enden den 24.-25. september 1990 i Gladsaxe.

Som det fremgår af indholdsfortegnelsen vedtog kongressen blandt andet to aktuelle udtalelser om henholdsvis kampen mod privatisering på Rigshospitalet

og krigsforberedelseme i Golfen. Begge udtalelser var præget af og rettet mod den helt aktuelle udvikling. Ikke desto mindre indeholder de vigtige analyser og principielle holdninger, der efter vores mening bærer ud over de uger, hvor de blev skrevet og vedtaget. Derfor har vi også optrykt disse to udtalelser.

Stop krigsmagerne

Ingen dansk krigsdeltagelse

Bek æmp imperialismen

Krisen i Golfen har afsløret den vestlige verdens fantastiske hykleri. Med en reaktion over for Iraks anneksion af Kuwait, som ikke er set ved tidligere tilfælde af én nations krænkelse af en anden, har USA kastet verden ud i en konflikt, som fra det ene øjeblik til det andet kan udvikle sig til storkrig. Sovjets direkte støtte til USA's imperialistiske oprustning markerer Gorbatsjovs internationale kurs mod højre, bl.a. under indtryk af det økonomiske pres fra Vesten.

Drejer det sig om at forsvare Kuwait over for det undertrykkende diktatur, som Saddam Husseins regime i Irak er?

Nej!

Hykleriet kender ingen grænser. Da USA sidste år invaderede den mellemamerikanske stat Panama med 2.000 dræbte civile til følge, oplevede verden ikke det ramaskrig, som i dag følger den irakiske invasion af Kuwait.

Med en sjælden hurtighed besluttede FN's Sikkerhedsråd, at der skal indledes en total handelsboykot. Hvor var de samme sanktioner henne, da USA invaderede Panama eller Grenada. Hvor var sanktionerne, da Israel besatte Vestbredden, Gaza, Golan-højderne og Sydlibanon?

Under Iraks krig med Iran holdt USA og andre vestlige lande sig ikke tilbage med våbenstøtte til Irak. Den irakiske befolknings trivsel havde ikke den gang nogen prioritet i beslutningen om at støtte Saddam Husseins diktatur. Lige så lidt som Vesten gjorde noget, da Irak brugte giftgasser mod den kurdiske befolkning i landet og udryddede tusindvis af mennesker.

A. Olie og indflydelse

Havde Kuwait ikke bestået af andet end sand, ville USA ikke have hylet op. Irak kunne uden problemer have fået lov til at besætte nabolandet.

Det drejer sig imidlertid for USA om at forhindre Irak i at få for megen indflydelse på olieproduktionen. Med irakisk kontrol over Kuwaits rige olieressourcer vil Saddam Hussein sidde på en betragtelig del af den mellemøstlige produktion af olie. Og det kan USA ikke acceptere. Det vil presse olieprisen op og true den i forvejen svækkede amerikanske økonomi.

B. Imperialismens Mellemøsten

Opdelingen af landene i Mellemøsten afspejler de imperialistiske interesser i området. Kuwait har kun eksisteret siden 1961 som selvstændig nation. Før da var det et engelsk protektorat. Med Iraks selvstændighed i 1958 blev England i Kuwait indtildt den generelle afvikling af de engelske kolonier i

den tredje verden i 1960'erne. Med udformningen af Kuwait sikredes de engelske interesser i landets oliefelter, som er blandt verdens rigeste.

Befolkningerne i de arabiske lande, som udgør én nation, er splittede af de imperialistiske lande. Socialister støtter derfor kampen for at forene den arabiske verden. Men en ægte forening kan kun ske gennem et folkeligt opgør med både imperialismen og med de reaktionære regimer, som i dag varetager dens interesser.

C. Ingen fred under imperialismen

Med den gigantiske militære optrapning, som USA i dag anfører, og som har fået begejstret tilslutning fra adskillige vestlige lande, er der en reel fare for en krig, hvis perspektiver om konventionel krig, giftgas og atombomber er skræmmende.

Skal krigen forhindres, må den fortsatte militære oprustning bekæmpes. Men at forhindre krigen i at bryde ud, løser ikke den grundlæggende årsag til konflikten. Det er den imperialistiske indflydelse i Mellemøsten, som bærer skylden for problemerne i regionen. Enhver, som forlænger imperialismens tilstedeværelse, udskyder kun løsningen af de grundlæggende problemer, som det arabiske folk har med at skille sig af med deres egne reaktionære diktatorer.

D. Folkenes selvbestemmelse

Det drejer sig om at få væltet alle Mellemøstens diktatorer. Og Saddam Husseins regime er afskyvækkende og blodigt. Det bygger på terror mod befolkningen gennem overvågning og vold. Fængslinger og henrettelse af politiske modstandere. Alt sammen har det skabt en frygt i befolkningen, som gør styret til at statsmonster, som ikke skal støttes. Lige så lidt som det udemokratiske Emir-styre i Kuwait skulle det.

Det var ikke et lille demokratisk styret land, der blev krænkede, da Irak invaderede. Det styre, som faldt, var et mindretalsstyre, hvor kun 60.000 af landets 1,7 millioner indbyggere havde stemmeret. Og genindsættelsen af Emiren i Kuwait vil ikke være noget fremskridt. De undertrykte - og ikke imperialismen - må knuse regimerne i Mellemøsten. For folkenes selvbestemmelse.

E. Nej til boykot

FN har besluttet at gennemføre en total økonomisk boykot af Irak. SAP er ikke principielt imod en boykot-politik i kampen mod diktatur. Men en effektiv boykot må opbygges i samspil med de folkelige organisationer i det enkelte land.

I den aktuelle situation vender SAP sig imod

denne politik. En boykot vil kun kunne gennemføres med militær magt og dermed tjene imperialismens interesser. Det øger faren for, at konflikten vil udvikle sig til åben krig.

F. Mod dansk krigsindsats

Koldkrigerne i USA har også deres allierede i Danmark. Blandt andre har Udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen ført sig frem med krav om, at Danmark må slutte op bag USA og vise styrke ved at sende flådestyrker til deltagelse i en FN-styret indsats.

Krisen i Golfen er kommet som en appelsin i turbanen på de kold-krigere, som søger efter en fjende til erstatning for "truslen fra Øst". Der har ikke været mangel på forslag om at "udvide NATO's aktionsområde" og om ikke at gennemføre besparelser på det danske forsvar.

Fra borgerlige politikere er kravet om dansk støtte til krigsoptrapningen blevet ført frem. SAP tager på det kraftigste afstand fra dette.

Den danske regering, godt hjulpet på vej af Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti, er i gang med at opbygge et dansk engagement i Golfkrisen.

SAP mener, at en beslutning hvis konsekvenser kan blive dansk deltagelse i en krig i Mellemøsten, skal ud til folkeafstemning. Det er befolkningens

grundlæggende ret at tage stilling til, om Danmark skal involveres i krig, med alle de menneskelige lidelser det vil få.

Derfor siger SAP:

- **Folkeafstemning om dansk engagement i Golfkrisen;**

SAP's politik er:

- **Nej til enhver dansk deltagelse i den militære optrapning af konflikten i Golfen, også hvis den er iklædt FN-uniform.**
- **Bekæmp NATO og forslaget om udvidelse af aktionsområdet;**
- **Nej til den udenrigspolitiske samordning med EF-landene.**
- **Danmark ud af NATO og EF.**

Indtil afholdelsen af en folkeafstemning opfordrer SAP til:

- **at danske søfolk - civile eller i uniform - afviser ordre om at gøre tjeneste i Golfen;**
- **at blokere civile og militære skibe, som skal afgå til Golfen.**
- **at arbejdere overalt strejker imod og blokerer enhver leverance til den imperialistisk aggression i Golfen.**

Spred strejken mod nedskæringer og privatisering

Strejken på Rigshospitalet har meget stor sympati. Den er symbol på den opsparede, udbredte utilfredshed med nedskæringer i sundhedssektoren. Sympati og harme er ikke nok. Disse følelser skal udvikles til en fælles forsvarskamp mod nedskæringerne.

En ting er sikkert. Selv om regeringen lærte af overenskomststrejkerne i 1985, at de ikke skulle angribe alle på samme tid og på samme måde, så har de planer om at fortsætte og forstærke angrebene på alt, hvad der hedder kollektive sociale ordninger, for de er selv ude i en gevaldig krise, som de ikke har nogen løsning på.

Regeringen kan ikke afvikle statsgælden, hvor de betaler ca. 40 mia. kr. i renter til diverse finansfolk hvert år. De kan heller ikke finde de ca. 40 mia. kr., som deres EF-projekt vil koste, når afgifterne skal harmoniseres med de andre EF-lande. De kan ikke få den privatkapitalistiske produktion til at vokse. Det eneste, der vokser, er kapitalisternes totalt uansvarlige spekulation med aktier, valuta og boliger, hvor de rager hundreder og atter hundreder af milliarder til sig.

De har for øvrigt hukommelsestab. De har "glemt", at der var et børskrak i 87.

De nedskæringer, som regeringen planlægger gennem hele systemet - og som forskellige instanser sættes til at udføre, for at splitte modstandskraften - er helt vilde. Det samme gælder regeringens privatiseringsplaner, som Rigshospitalet er i konflikt over. Men selv hvis regeringen totalt kunne ødelægge hele sundhedssektoren, ville det ikke være nok til at løse bare en del af borgerskabets krise problemer. I forhold til statens udlandsgæld, EF projektet og den stagnerende produktion er de nuværende nedskæringer som dråber i havet. Så længe de får lov, vil de derfor fortsætte deres angreb "non stop".

En udvidelse af og støtte til strejken på Rigshospitalet er en mulighed, som vi skal bruge for at forsvare os og for at bringe den borgerlige regering og medløberne i kommunerne på tilbagetog.

Personalet skal ikke konkurrere med private om nedskæringer

Skal vi acceptere nedskæringer for at hindre privatisering?

Vi går ikke ind for et unødvendigt dyrt sundhedsvæsen. Men der er to forskellige - modsatte

måder at spare på. Folketinget vil spare på det absolut nødvendige - det, der rammer de ansatte og brugere.

Den anden måde at spare på er at skære ned på det der er helt unødvendigt - ja, direkte skadeligt for et godt sundhedsvæsen. Bliver sundheden måske bedre af at private medicinalfirmaer og andre scorer milliarder? Det kan da kun være aktieejernes formuer, der øges.

Enhver krone, der går ud af sundhedssektoren til privatprofit, er ikke bare unødvendig, men en trussel om nedskæringer af det absolut nødvendige og et angreb på personale og brugere.

Vi har ingen brug for mere privatisering - tværtimod burde alle store private firmaer, der leverer til sundhedssektoren, nationaliseres uden kompensation under de ansattes og brugernes kontrol.

I stedet for defensivt at pege på alternative nedskæringer af det nødvendige må personale og brugere gå sammen og offensivt pege på nedskæring af det unødvendige ved offentligt at afsløre det private milliard røveri i form af privatprofitter, der konstant tømmer vores offentlige sundhedsmidler til skade for samfundet og til glæde for de ganske få.

Der er også penge at spare ved at rydde op i den bureaukratiske umyndiggørelse af personalet med forkerte indkøbsdispositioner, unødigt papir-nusseri og top-bureaukraternes snylteri med luxus kontorindretning.

Kun personalets og brugernes kamp - og ikke Folketinget og deres venner - de private firmaer, kan skabe et godt sundhedsvæsen, uden falske, skadelige omkostninger.

Hver gang politikere og deres venner kræver nedskæringer af det nødvendige skal svaret være NEJ - skær alt det unødvendige væk - de private profitter og det bureaukratiske spild og snylteri.

Profitter og dumping-manøvrer: en "forretningshemmelighed"

Selvfølgelig skal de ansatte have fri adgang til det stykke papir - den såkaldte "kontrakt", direktøren og ISS og Jydsk Rengøring diktatorisk har skrevet under på. Men man skal ikke lade sig spise af med det.

Flere af deres "forretningshemmeligheder" skal afsløres. Hvorfor skal personale og brugere acceptere det diktatur, der påstår, at alle oplysninger om udbytning af personalet og ran af vores offentlige midler fra sundhedssektoren er "forretningshemmeligheder".

Nej, alle regnskabsbøgerne skal åbnes. Ikke for at afsløre, at der er underskud. Det ved vi. Men for at afsløre "forretningshemmelighederne" - de tusinder af måder, hvorpå de private firmaer suger profit ud af vores offentlige sundhedssektor. Alle oplysninger ligger på kontorerne og venter på at komme ud i dagens lys. Der kan også findes eksperter, der vil hjælpe os med afsløringerne. Hvordan kan brug af vores offentlige midler være en "forretningshemmelighed"? Er det ikke de fås diktatur over de mange i privatprofitens interesse?

Udvid strejken

De strejkende har vist, at de forstår strejken

som en politisk kamp. Flertallet i Folketinget har privatisering som deres erklærede mål - de har vedtaget, at der skal privatiseres for 5,8 mia. kr. i 1989 og 1990. Heraf skulle de 500 mill. være privatiseringer på driften i statslige institutioner. Righospitalets rengøring var et af de områder, der blev udvalgt, samtidig med at de skulle nedskæres med 20%.

Mindretallet - Socialdemokratiet og SF - accepterer også nedskæringer af det nødvendige. Hvis de havde været aktive imod, ville vi for længst have stået langt stærkere. Kampen mod privatisering og nedskæring kan ikke vindes ved at vi satser på hjælp fra SD og SF i Folketinget.

Vi må kræve, at SD og SF stopper alle nedskæringsangreb overalt på personale og brugere.

Nedskæringerne ligger også og lur i en fire-årig rammeaftale, som SD og SF nu forsøger sig med for at stoppe strejken på Righospitalet, og vi advarer mod at gå i arbejdet for at få en forhandling på det grundlag. Men denne gang er strejken stærkere end i februar og netop derfor kan den udvides og vindes - så en eventuel rammeaftale bliver et resultat af den øgede styrke og ikke endnu en nedskæringsmanøvre.

Derfor er den eneste måde, vi kan vinde på, ved at udvide strejken, ikke alene med sympatistrejker, men først og fremmest ved at andre nedskærings-truede nu går i strejke for deres krav. Enhver gruppe, der er under angreb, er en mulig partner i denne situation. Vi må ud til andre nedskærings-truede og fortælle dem at *nu* er der mulighed for en fælles kamp - det eneste, der kan få regeringen og dens venner til at trække fingrene til sig.

Vi kræver, at fagbevægelsen støtter strejken organisatorisk, moralsk og økonomisk på de strejkendes betingelser og opfordrer alle fagligt aktive til at rejse sagen i deres klub og fagforening.

Og vi opfordrer til at danne strejkestøttekomiteer i alle byer og kvarterer.

Vi må arbejde målbevidst for en fælles strejkebevægelse, som bliver koordineret på landsplan med afholdelse af konferencer og udsættelse af koordinationsudvalg. Her ligger muligheden for at slå nedskæringsangrebene tilbage på en bred front.

Politisk resolution

Kapitel 1: Den borgerlige offensiv

A. International udvikling

Internationalt har omvæltningerne i Østeuropa stået i centrum. Den umiddelbare konsekvens af de stalinistiske regimers krise har herhjemme hovedsageligt været af ideologisk art. Højrefløjen har brugt den åbenlyse fallit for de bureaukratiske og overcentralistiske planøkonomier som argument for privatkapitalismens lyksaligheder. På den måde er propagandaen faldet i hak med den borgerlige regerings privatiserings- og afbureaukratiseringsplaner. Men også Socialdemokratiet har brugt krisen i Østeuropa til et ideologisk angreb på venstrefløjen, uagtet at det kun er en mindre del af venstrefløjen, der har haft de østeuropæiske regimer som forbillede.

I den kapitalistiske verden er den økonomiske vækst fortsat i de industrialiserede lande. Højkonjunktoren har nu været ved siden 1983, men synes at være slut. Den gennemsnitlige vækstrate i de kapitalistiske industrilande forventes at falde i 1989 (endnu ikke udregnet) og yderligere i 1990.

B. En periode uden afgørende ændringer

På den hjemlige scene er der ikke set afgørende politiske ændringer siden foråret 1989, da SAP afholdt sin 8. ordinære kongres.

De to valg i perioden (EF-valget i juni og kommunalvalget i november) gav ikke uventede resultater. Der kan iagttages en svag tendens til, at Venstre og Frp. hugger stemmer fra de Konservative. Meningsmålinger i perioden viser ingen store udsving.

Regeringen er stadig ved ro'ret, omend ikke med nogen særlig handlekraft. Hvis man husker de store bravader, hvormed "århundredets plan" (Schliiters skråplan) blev lanceret i maj 1989, må resultaterne betegnes som yderst beskedne. Regeringen må fortsat zig-zagge sig igennem fra sag til sag med skiftende flertal.

C. Tilpasning til EF.

De politiske og økonomiske beslutninger prægnes på forskellige måder af tilpasningen til EF og den skærpede konkurrence, som det indre marked vil medføre.

Det gælder bro-projekterne. Knap var Storebæltsbroen påbegyndt, før en massiv kampagne for Øresundsbroen blev indledt. Broen diskuteres allerede blandt politikere og industrifolk, som var den en realitet. Den regering, der ved festlige lejligheder hylder Brundtland-rapporten, planlægger broforbindelser, hvor forudsætningen er stærkt stigende biltrafik! Kravene fra industrien om super-hurtige inter-europæiske transporter vejer tungest.

Skatte- og afgiftspolitikken er også rettet ind i forhold til EF. Ved nytårsskiftet blev en række afgifter nedsat (hårde hvidevarer, TV- og radio-udstyr).

Fusionerne inden for industrien og finansverdenen kan også ses som et forsøg på at styrke sig i den skærpede konkurrence. Der har været sammenlægninger bl.a. i fødevare-branchen og mellem en række banker. På begge områder vil rationaliseringer betyde, at ansatte bliver afskediget. Vi har allerede set det på slagterierne.

D. Store planer og småresultater.

Hovedpunkter i Skråplanen var drastiske nedskæringer af den offentlige sektor, sænkelse af skatter og afgifter og privatisering/brugerbetaling ikke mindst på dagpengeområdet.

Hele efteråret stod forhandlingerne mellem S og regeringen i centrum. Vi havde - som mange andre - forventet et forlig hen over midten. Det forekom sandsynligt, eftersom de to fremlagte planer havde mange fælles målsætninger - og eftersom begge parter erklærede sig interesserede i at nå et forlig. Med mini-forliget om 7.000 lære- og praktikpladser (som senere har vist sig at være en total fiasko) og med påbegyndelsen af treparts-forhandlinger var banen kridtet op.

Sammenbruddet i oktober skabte også usikkerhed omkring finansloven. Hele den borgerlige blok endte med at gå sammen. Frp. fik presset ekstra offentlige besparelser igennem, og S brød sin traditionelle støtte til finansloven (eneste nyere undtagelse var i 1983).

Det kunne ligne en polarisering mellem en samlet front af borgerlige partier over for arbejderpartierne. Men der er ikke reelt tale om en afgørende ændring i det politiske samarbejdsmønster: Enigheden blandt seks borgerlige partier er ikke til en samlet optræden. S er fortsat interesseret i forlig og samarbejde med regeringen. Sammenbruddet og spillet omkring finansloven er snarere en stillingskrig forud for en genoptagelse af forhandlingerne. Det reelle problem vil imidlertid fortsat eksistere. Vil regeringen overhovedet give S nogle indrømmelser, som partiet kan bruge til at legitimere sig over for sin basis. Så længe de borgerlige siger nej til lovgivning om pensionskasser, er det svært at se, hvad S kan forvente at få ud af et forlig.

E. Fælles interesse i minus-overenskomst

Hastværket med at nå et forlig har ikke været større, bl.a. af den grund at gunstige internationale konjunkturer har skinnet på den danske kapitalisme det sidste års tid. De borgerlige økonomer har hæftet sig ved, at betalingsbalance-underskuddet kun blev på 9 mia., og at beskæftigelsen i de sidste

måneder af 1989 steg så meget, at arbejdsløsheden ikke voksede helt så meget som forudset. Nok så interessant er det, at eksportfremgangen skyldes en generelt vækst på eksport-markederne, men at den danske *andel* af disse markeder samtidig er mindsket. Begrænsningen i importen skyldes ikke kun færre penge mellem hænderne på almindelige mennesker, men også at investeringerne er faldet drastisk. Derfor står den danske kapitalisme dårligt rustet til en ny nedgang i den internationale økonomi.

Det afgørende for både S og regeringen er at opnå enighed forud for overenskomstforhandlingerne i 1991, så der kan skabes grundlag for den minus-overenskomst, begge parter er enige om.

F. Faldende realløn og voksende sociale problemer

Lovforslaget om at betale 500 kr. for at hugge hul i isen blev ikke vedtaget. Men forslaget illustrerer, at de borgerlige ikke uden videre kan skære ned på de områder, der virkelig batter. Men derfor er det ikke gået godt for den almindelige dansker. Her og der og allevegne sker der forringelser, som ledsages af ideologiske forberedelser til at give den en ekstra tand næste gang (eksempelvis Thor Pedersens henvisning til de vesttyske daginstitutioner med tre gange så mange børn pr. pædagog).

Schlüters klassepolitik har vist sig på en række områder:

- Aftalen med kommuner og amter - som administrerer tre fjerdedele af de offentlige udgifter - om at sænke skatten har betydet service-forringelser og takststigninger.

- Flere og flere tvinges på kontanthjælp. 11989 overgik 23.100 nye familier til kontanthjælp - en stigning på 13,3%.

- Reallønnen er langsomt, men sikkert, blevet udhulet. Mens forbrugerpriserne på et år steg med 4,8%, er lønnen for industriarbejdere kun steget med 3,5%. I sidste kvartal af 1989 nåede lønstigningerne ned på det laveste niveau i mere end 30 år.

- Arbejdsløsheden er vokset. Gennemsnitligt var 264.000 ledige i 1989, hvilket er 20.000 mere end året før. I juni 1990 nåede den sæsonkorrigerede arbejdsløshed det højeste siden sommeren 1984: $267.300 = 9,5\%$.

- For de arbejdsløse har reallønsfaldet været endnu større. Dagpenge og efterløn blev i 1989 kun reguleret med 2,5%. I alt er det over 350.000 mennesker, som ikke har fået den kompensation for prisstigningerne, som loven i øvrigt påbyder. De sidste rester af dyrtidsregulering (pensionerne) blev afskaffet og erstattet af et dårligere reguleringsprincip i (lønudviklingen i den forudgående periode).

- Indgrebet over for Hovedstadsrådets beslutninger i HT-konflikten, den ideologiske offensiv mod fagbevægelsen og det hurtige initiativ til en ny lovgivning, der skal gøre det nemmere at stå uden for en fagforening.

- Bolig-situationen blev i finansloven 1990 forværret på tre områder: kvoten for det almennyttige byggeri skæres ned, finansieringen forringes, og boligstøtten sættes ned.

- Racismens stak sit beskidte fjæs frem: Ved kommunalvalget opstillede for første gang borgerlige lister mod indvandring, og politiet demonstrerede ved en stribe tilfælde sin racistiske praksis (ligegyldighed over for overfaldet i Greve, mange klager fra indvandrere over politiets behandling).

- Retssikkerheden blev udhulet med angreb på demonstrationsfriheden (BZ-demo i oktober 1989) og det internationale solidaritetsarbejde (PFLP).

- Skattetrykket er - på trods af regeringens snak - så højt som aldrig før. Velhavere fik derimod lempet selskabsbeskatningen, og aktieejernes formue blev forøget med over 50 mia.kr. i 1989. Industri-virksomhedernes indtjening steg med over 20%. Over halvdelen af alle danske aktie- og anpartsselskaber betalte ikke en øre i skat.

Kapitel 2: Klassekampens udvikling og arbejderpartierne.

A. Bundrekord i antallet af strejker.

I den politiske resolution fra 8. kongres kunne vi konstatere en vis opgivenhed og passivitet i arbejderbefolkningen over for de borgerlige angreb. Den tendens er fortsat i det forløbne år. 1989 satte bundrekord i mange år med hensyn til antallet af strejker, og den lave stemmedeltagelse ved midtvejs-forhandlingerne peger i samme retning.

Trods dette er der fortsat tegn på, at der er en vilje i arbejderbefolkningen til at forsvare sig mod de borgerlige angreb og kapitalens rationaliseringsbestræbelser.

På arbejdsmarkedet har det givet sig udslag i:

- at store grupper ved midtvejsforhandlingerne stemte nej til resultatet.

- at brugere og ansatte - især inden for daginstitutionsområdet, men også skole- og sundhedsområderne - er gået i aktion mod forringelsen

- at der har været aktioner og strejker på det private arbejdsmarked mod forringelser og fyringer (slagterieme mm).

- at der har været aktioneret til fordel for fagbevægelsen. Det er sket i form af strejker til forsvar for tillidsfolk og fagligt aktive (Posten, MAN), mod udbrydere (HT) og for overenskomstdækning (McDonalds og Black Prince). I modsætning til mange af de øvrige konflikter er det her lykkedes at opnå en vis solidaritet fra bredere dele af fagbevægelsen.

B. Isolerede protester

Ved mange af konflikterne har det været svært at opnå umiddelbare resultater. Det har været forsvarskampe, der er forblevet lokalt isolerede. Der har manglet initiativer fra fagbevægelsen til at opstille alternativer over for fyringer og forringelser, og til at starte samlede aktioner vendt mod nedskæringspolitikken og Schlüter-regeringen.

Løjtnant-oprøret i sommeren 1989 afspejlede ønsket om fælles initiativer mod Schlüters politik. Men oprøret var på FO-niveau ikke stærkere end at det kunne tales på plads af LO-ledelsen.

Uden for fagbevægelsen har der været initiati-

ver på enkeltsager, der har afspejlet samme behov. Det gælder underskriftsindsamlingerne mod Storbæltsbroen og mod medicin-betalingen.

I forsøget på at gennemtvinge deres politik har borgerskabet spillet på splittelsen inden for arbejdsbefolkningen.

Det sker i dag både gennem indførelsen af op-splittende løn- og arbejdstidsbestemmelser (fæderøvspuljer, bonussystemer, ungdomsløn) og ved at fremmane fjendebilleder (muslimer, BZ'ere/"terrorister") og bruge dette til indgreb over for demokratiske rettigheder og angreb på indvandrerne muligheder for boliger, understøttelse mv.

Som helhed har fagbevægelsen manglet et ideologisk såvel som praktisk modspil - hvis man da ikke ligefrem er kørt med på splittelsen. Dog er der også her eksempler på en anden linje:

- Mange offentligt ansatte fagforeninger tog afstand fra fæderøvspuljerne og bidrog gennem deres aktiviteter til de høje nej-procenter ved afstemningen om resultatet af midtvejsforhandlingerne.

- I København og Aalborg har der været initiativer mod racisme og nazisme fra venstrefløjens fagbevægelsen.

- I forbindelse med overgrebene på BZ'ere m.fl. har en række københavnske fagforeninger arrangeret fredsvagt ved BZ-demonstrationer.

C. Fagbevægelsens klassesamarbejde.

LO-ledelsen og mange forbundsledere har fortsat deres tilpasning til borgerlige politik i deres bestræbelser for at bevare klassesamarbejdet. Det gælder lige fra de mange forbundsleders anbefaling af resultatet ved midtvejsforhandlingerne over deres kampanjer for pensionsreform og mod lønforbedringer og arbejdstidsforkortelse ved den kommende overenskomst og kritikken af Socialdemokratiet for for lidt forligsvilje til accepten af dagpengeforliget, accepten af forhandlinger om finansieringen af dagpengene og undsigelsen af de strejkende HT-chauffører.

Ledelsen af fagbevægelsen udgør hermed en vigtig - omend ikke uoverstigelig - hindring for, at utilfredsheden med de borgerlige i arbejderklassens omsættes til handling, og at modstanden udvikles.

Der er ikke i øjeblikket en bredere aktiv opposition i fagbevægelsen mod klassesamarbejdslinjen. Det alternativ, tillidsmandsringen tidligere udgjorde, når der skulle tages samlede initiativer mod den borgerlige politik, er i dag næsten forsvundet. Delvis på grund af DKP's krise og deres meget kraftige orientering i retning af at lade FO'erne overtage initiativet.

D. Ungdommen.

"Fattigfirserne" har drastisk ændret betingelserne for unges politiske aktivitet og bevidstgørelse. Den stadig mere aggressive statsuge politik og arbejdsgiverlinje er i vidt omfang slået igennem i form af individualisering, konkurrence om fremtidsmuligheder og deraf følgende politisk disciplinering. Nedsæringspolitikken er blevet fulgt af en

ideologisk offensiv, som har styrket borgerlige grundholdninger - også blandt de unge, der stemmer "til venstre". Samtidig har statsmagten optrappet en målrettet repression mod de mest radikale ungdomsmiljøer med henblik på at isolere systemmodstanden fra det flittigt stræbende flertal.

Vi har i dag en situation, hvor ungdommen savner stærke faglige organiseringer såvel som en nogenlunde bred, politisk skolet avantgarde. Endelig mangler der en revolutionær politisk tiltrækningspol, dvs. et eller flere partier, der offensivt og frækt slås for ungdommens materielle og kulturelle interesser (uddannelse, bolig, arbejde, fri-rum, osv.), den internationale solidaritet, anti-racismen, osv.

Sammensætningen af disse brikker giver et billede med lange perioder af stilstand og tilpasning samt en generel udvanding af unges politiske bevidsthed. Men samtidig er grunden lagt til nye massebevægelser: For det første reagerer uddannelsessøgende kraftigt på forringede fremtidsudsigter, når de kan se, at mange går med. For det andet lever en række progressive, men ikke klasse-mæssige standpunkter (værdier omkring lige muligheder, miljø, fred mv.)

Modsatrettede tendenser gør sig gældende i ungdommen: En højreradikalisering i dele af mellem-lags- og overklasseungdommen med fremgang til KU og lignende. En folkelig racisme, der er blevet uhvælgeligt dominerende i arbejderungdommen, dvs. blandt de mest undertrykte unge, men som også har bredt sig på gymnasierne. En venstreradikalisering blandt mindre grupper som reaktion på den mere og mere utilsørede overklassepolitik og på den pamperdirigerede sammenspiste "opposition".

- Fagligt og uddannelsespolitisk aktive unge, der fortsætter organiserings-arbejdet og til tider kan mobilisere trods svære odds. Det er kendetegnende, at de, der har holdt fast i Faglig Ungdom, er meget åbne over for bl.a. BZ'erne.

- BZ-miljøet, der har oplevet en vis indskrumpling, i hvert fald i højborgen København, men også har gennemgået et vist generationsskifte. Langt ud over det rene boligarbejde er denne gruppe unge involveret i bredere politiske aktiviteter, men med et antikapitalistisk perspektiv og med en trang til direkte aktioner:

- International solidaritet: Især Unge Mod Apartheid, men også grupper, der arbejder med Palæstina, Mellemamerika og Amazonas.

- Antiracisme og antifascisme er temaer, der optager de fleste, men kun har ført til organisering af få. Det ser nu ud til, at et stigende antal unge vil gå ind i antiracistisk arbejde, især hvis de får ryg-stød fra en landsdækkende organisering.

- Antirepression, eller med andre ord modstanden mod overgreb på de demokratiske rettigheder.

E. Intet alternativ til de borgerlige.

På den politiske scene er der i øjeblikket intet slagkraftigt alternativ til de borgerlige. Socialdemokratiet og SF præges fortsat af en drift mod højre og forskellige grader af intern krise.

For Socialdemokratiet giver det sig på lands-

plan udslag i forhold til forhandlingerne med de borgerlige i efteråret, og et forgæves forsøg på at finde forbedringer (som praktikpladsforliget), der kan forhandles igennem med regeringen og retfærdiggøre partiet over for arbejderbefolkningen. Udviklingen understreger det dilemma, den nuværende socialdemokratiske ledelse står i, hvor deres løsningsforslag ikke grundlæggende kan bruges hverken af borgerskabet eller arbejderbefolkningen. Med andre ord, at den gamle form for klasse-samarbejde ikke længere fungerer.

Denne situation og den lave aktivitet på arbejdspladserne har bidraget til at hindre udviklingen af en opposition mod ledelsens højredrejning, som f.eks. løjtnantoprøret kunne have været. Dog er der fortsat reaktioner over for de værste udsejler, som når Kaj Poulsen trækker sig i protest mod holdningen på dagpengeområdet.

I modsætning til på landsplan har Socialdemokratiet i kommunerne, flere steder sammen med SF, kunnet bevare sin gamle rolle som formidler af den statslige nedskæringspolitik.

For SF har situationen givet sig udslag i en konflikt mellem "de unge løver", der ønsker at gå hurtigere frem i classesamarbejdet, over for midtergruppen omkring Gert Petersen.

Det manglende alternativ fra Socialdemokratiet og SF til de borgerlige efterlader et tomrum til venstre. De små partier til venstre for SF har hver for sig ikke haft styrken til at udgøre en tiltrækningspol og dermed et alternativ på det parlamentariske plan.

Resultaterne for de tværsocialistiske lister i kommunevalget i efteråret 1989 viser imidlertid, at der er et grundlag for lister til venstre for SF, hvis venstrefløjspartierne stiller samlet op. Det lykkedes de tværsocialistiske lister at vende den tilbagegang, venstrefløjen har oplevet ved de sidste to folketingsvalg, og få kandidater valgt i en række større byer.

På landsplan er det endnu ikke lykkedes Enhedslisten at opnå denne position. Listen er i dag endnu under opbygning og har kun i meget begrænset omfang formået at markere en modstand og et alternativ til den borgerlige politik.

I den kommende periode vil det blive afgørende for Enhedslistens fremtid, om de dele af den ny formyerledelse i DKP, der ønsker øget samarbejde/sammenslutning med SF, får held til at trække DKP væk fra Enhedslisten eller trække Enhedslisten til højre, eller om det lykkes at fastholde Enhedslisten som et samarbejde til venstre for SF.

Kapitel 3: Politiske brændpunktet i den kommende periode.

A. Overenskomst-fornyelsen

Statsministerens nytårsbudskab i 1989 (den med lønnedgang) kan blive alvor i forbindelse med overenskomsten i 1991.

Borgerskabet har allerede gjort klart, at det ikke forventer lønstigninger af betydning. Det fremgår af alle beregninger over den økonomiske udvikling ind i 90'erne.

Arbejdsgiverne forventer heller ingen yderlige-

re nedsættelse af arbejdstiden. Også en række fagforbund har allerede droppet dette krav.

Den 4-årige oversnsksomstpe troduseret i 1987, vil arbejdsgiverne med garanti forsøge at fastholde og udvide til flere overenskomstspørgsmål.

Arbejdsgivernes vigtigste krav er – foruden så lave lønninger og så lang arbejdstid som muligt – at få gennemført mere fleksible individuelle aftaler – bl.a. udvidede muligheder for overarbejde.

B. Nedskæringspolitik

I stat, amter og kommuner kan der forudses nedskæringer på social-, sundheds- og uddannelsesområdet. Strejken på Rigshospitalet var en direkte udløber af finanslovs 90's krav om privatiseringer for 500 mio. kr.

Et voksende antal kommuner melder om tomme pengekasser. Samtidig eksisterer et permanent pres for forøgede offentlige udgifter pga. befolkningsudviklingen. Fremskriver man den nuværende standard, vil der i år 2030 være dobbelt så mange ansatte i den offentlige sektor. Regeringens officielle målsætning er som bekendt at fjerne 10.000 om året frem til år 2.000.

Med andre ord: I den offentlige sektor vil vi i den kommende periode se reaktioner fra personale og brugergrupper.

EF er også interesseret i, at de sociale forhold i medlemslandene bliver harmoniserede, og målet er "social lighed". Vi behøver ikke at spekulere på, om niveauet går op eller ned for Danmarks vedkommende – rutjeturen nedad er begyndt.

Tager vi f.eks. daginstitutionsområdet har brugerbetalingen fået en ekstra tand opad i 1932, 1987 og 1989. Perspektivet er måske forholdene i Holland, hvor lovgrundlaget for daginstitutionsstandards er fjernet, og hvor forældre er totalt enebetalere af legestuer for de 2-4 årige.

Der er sket en opbremsning af udbygningen af daginstitutioner. Der er åbnet op for taxameterpasning. Pasning i skoler vinder frem. Presset og nedskæringerne i den offentlige sektor fremmer privatisering med anseelige skridt. Private daginstitutioner er jo helt almindelige i de øvrige EF-lande.

Tager vi igen "uddannelsen" inden for det sociale område som eksempel, vinder discount-modeller frem overalt. Modulopbyggede uddannelser med kraftig brugerbetaling er Bertel Haarders vise sten, hvor uddannelsesbehovet anskues som noget, der kan bygges op i trin svarende til forskellige funktions- og kompetenceområder. Det vil betyde en opsplitning af arbejdskraften i del-funktioner ud fra kortsigtede erhvervsinteresser. Men det er ikke Bertel Haarders egen idé. Det er Er-tilpasning.

C. Broprojekterne, miljøet og EF

Ved indgangen til det indre marked i 1992 har de store kapitalkoncentrationer – med Volvos Gyllenhammer som et af de vigtigste talerør – kørt deres kanoner i stilling for at få skabt et strømnet

transportsystem fra Norden og ned igennem Europa. Et konkret resultat er de mange broplaner. Først Storebæltsbroen og nu planer om Øresundsbro og i næste omgang en fast forbindelse over Østersøen. Lykkes deres bestræbelser, vil det betyde en trussel mod miljøet i Østersøen og en kraftigt stigende biltrafik og hvad deraf følger af luftforurening mm.

Modstanden mod broprojekterne er i Danmark kommet gennem Sean Link Nej Tak, lokale miljøorganisationer og andre miljøorganisationer. Sean Link Nej Taks aktiviteter mod Øresundsbroen rummer mulighed for en bevægelse på miljøspørgsmål, som det er oplagt for revolutionære at gå ind i og støtte på forskellig måde..

Ud over at deltage i kampagnen gennem Sean Link Nej Tak og gennem selvstændige aktiviteter er det en opgave at bringe modstanden mod broprojekterne ind i fagbevægelsen. Erfaringen fra kampen mod a-kraft og fra fredsbevægelsen viser, at det er centralt for sådanne bevægelser, at der samtidig skabes en bevægelse i fagbevægelsen på spørgsmålet.

Dette understreges af holdningen i Socialdemokratiet, hvor en del ledende folk, bl.a. overborgmester Kramer Mikkelsen, Metals Georg Poulsen, er hoppet med på vognen ud fra deisen om, at hvad der er godt for kapitalen, er godt for Danmark, og ud fra en lønligt håb om at skabe arbejdspladser. Derfor er det en vigtig opgave at øge presset på S for et nej til broprojekterne.

Modstanden mod broerne rummer også videre perspektiver for miljøkampen. Den stigende miljøbevidsthed i Danmark er indtil nu i høj grad blevet individualiseret. Det er blevet et spørgsmål om at sortere sit affald, spare på vandet, købe økologisk ind osv. Små positive skridt, men med den sideeffekt, at de virkelig ansvarlige for miljøødelæggelsen - storindustrien - er blevet fredet. I modsætning hertil rummer modstanden mod Sean Link og broprojekterne muligheden for kollektiv aktion og rejser politiske krav af langt større betydning for miljøet end nok så mange individuelle energispare-foranstaltninger. Det er revolutionæres opgave i vores propaganda at forklare disse sammenhænge og samtidig nådesløst afsløre de kapitalistiske bagmænd bag Sean Link.

D. Kampen mod racisme

Selv om det er lykkedes at holde de mest ekstreme udslag af racisme nede (nazierne turde alligevel ikke stille op til kommunevalget, Den Danske Forenings sparsomt besøgte møder er konsekvent blevet mødt med moddemonstrationer) udgør racismen fortsat en trussel mod indvandrere, flygtninge og hele arbejderbevægelsen. En trussel, som revolutionære må bidrage til den bredest mulige mobilisering imod gennem såvel antiracistiske organisationer som fagbevægelsen.

Stadig flere steder ser vi diskussioner og planer om kvotering til boliger, skoler, mv., lige som der har været forsøg på at forhindre indvandrernes ret til understøttelse eller arbejde med henvisning til sprogproblemer.

SAP afviser ethvert forsøg på at stille indvandrere ringere end resten af arbejderbefolkningen,

hvad enten det sker gennem kvotering i boligkøen, indskrænkning i understøttelsesretten eller andet. I stedet understreger vi perspektivet om fælles kamp for arbejde og boliger, samt indvandreres og flygtninges ret til at bevare deres egen kultur. Sprogproblemer må løses gennem, at kommunerne stiller de nødvendige ressourcer til rådighed for undervisning, såvel sprogundervisning for voksne som undervisningen i folkeskolen af indvandrerbørn.

Den racistiske flygtningelov - og politi og andre myndigheders ditto praksis - udgør en fortsat trussel mod flygtninge. En trussel, der vil blive skærpet af bestræbelserne inden for EF for en fælles flygtningepolitik. Det er netop med henvisning hertil, at de borgerlige i sommeren 1990 har linet op til en række vidtgående forringelser for asylansøgere og flygtninge. Det er derfor en aktuel og påtrængende opgave at rejse en kampagne mod disse forringelser, lige som der fortsat er behov for, at vi mobiliserer mod udvisning til tortur og henrettelse og arbejder for fri asylret.

Endelig er det en opgave at fastholde mobiliseringerne mod de ekstreme racisters møder o.l. samt at tage initiativ til demonstrationer og møder, når den voldelige racisme i form af overfald og ildspåsættelser stikker hovedet frem.

E. Angreb på fagbevægelsen

HT-konflikten i begyndelsen af 1990 og den passive holdning fra fagtoppens side kan ikke give højrefløjens andet end blod på tanden. Borgerskabet og dets regering vil derfor i den kommende periode sætte ind med nye angreb, som fra forskellige vinkler har ét og samme formål: at svække fagbevægelsen. Kan dette kombineres med offentlige besparelser, er det kun ekstra godt.

Vi kan forudse angreb på forskellige områder:

- ideologisk angreb på "fagforenings-diktatur". Understøttelse af gule fagforeninger.

- flere udmeldelser på ellers fagforeningskontrollerede arbejdsområder.

- regeringen kan følge forbuddet mod eksklusivaftaler i det offentlige op med et lovforslag om forbud inden for det private.

- mere effektivt vil det imidlertid nok være at give fagbevægelsens medlemmer en økonomisk motivation til at skippe fagbevægelsen: med ophævelse af fradragsretten for faglige kontingenter, og med en dagpengereform, som gør det dyrere at være forsikret og dermed fristende kun at betale til A-kassen og ikke til fagforeningen. Dette kan regeringen fremme ved at gennemtvinge en fuldstændig adskillelse mellem de to kasser.

I regeringens maj-plan var en dagpenge-reform et vigtigt element. Og såvel Socialdemokratiet som dele af fagtoppen har allerede givet signaler om, at de er indstillet på et forlig. Uanset hvilken model man kan nå et kompromis omkring, står tre ting klart: 1) Forliget vil være en svækkelse af fagbevægelsen og en nedbrydning af solidariske principper. 2) Samlet vil lønmodtagerne komme til at betale mere og staten mindre. 3) Forringelser på dette område vil kunne møde modstand også fra dele

af det socialdemokratiske fagbureaukrati, nemlig den del, der er knyttet til A-kasserne.

Det mest sandsynlige er, at minus-overenskomstene, som alle parter tilstræber, skal kædes sammen med et forlig, der bl.a. indeholder skatte-nedsættelser. Det var indholdet i Schliiters førmtalte nytårsbudskab.

Alfa og omega bliver derfor, om S og regeringen får strikket et forlig sammen til efteråret - et forlig, som både bliver grundlag for finanslov 91 og overenskomst-fornyelse.

Hvis Socialdemokratiet overhovedet skal forhandle ud fra en styrkeposition, kan de true med at bruge fagbevægelsens styrke. I bedste fald øger det mulighederne for en aktivitet i fagbevægelsen.

Men som allerede tidligere nævnt er det svært at få øje på, hvilke indrømmelser regeringen skulle give Socialdemokratiet. Den debat, der kom frem efter forhandlings-sammenbruddet i 1989, afspejler, at der er forskellige holdninger i Socialdemokratiet til, hvor billigt man er til salg. Dette understreger den ustabilitet, som vil præge den politiske udvikling.

Kapitel IV. SAP's politiske hovedlinje

I denne situation bevarer en række af de politiske hovedpointer, vi fastslog på kongressen i 1989, deres fulde betydning:

- Modstand, enhed og solidaritet er centrale elementer i vores aktuelle program.

Det er ikke utilfredsheden i arbejderbefolkningen, der mangler. Men pga. af dårlige erfaringer med mislykkede aktioner og pga. bureaukратиets aktive indsats for at bremse selvstændig aktivitet, er det en selvstændig opgave at forklare nødvendigheden af aktiv modstand mod borgerskabets angreb.

Isolerede kampe har svært ved at vinde. Borgerskabet satser både ideologisk og i form af konkrete initiativer på at splitte arbejderbefolkningen.

Og for så vidt arbejderbevægelsens ledere overhovedet formulerer et alternativ, spiller det også en del af arbejderbefolkningen ud mod den anden. For at holde utilfredsheden blandt medlemmerne

fra livet, satser dele af bureaukратиet på at skaffe små resultater til de mest privilegerede ved at sælge de svageste.

Derfor må solidaritet og aktions-enhed være indeholdt i ethvert krav og ethvert handlingsforslag, vi rejser.

- Anti-kapitalistiske løsninger må fremføres i vores propaganda som alternativet til regeringens og Socialdemokratiets plan, som kun fører til uddybning af den økonomiske og økologiske krise. Hertil kommer behovet for delfprogrammer, mod-propaganda og socialistiske svar på de aktuelle spørgsmål så som dagpenge-systemet/bekæmpelse af arbejdsløsheden eller skattesystemet.

- Kravet om brud med de borgerlige vil være centralt at rejse i faglige og andre græsrods-organisatorer. Som forhandlings-forløbet i 1989 viste, var det netop - omend i en upræcis, udvandet og generel form - spørgsmålet om samarbejde eller ej med regeringen, der skabte en brudflade i Socialdemokratiet og fagbevægelsen. Også i forhold til SFs (og DKP's) bejl til de borgerlige er kravet vigtigt.

- I den kommende periode vil den politiske udvikling stille krav om svar på en række aktuelle spørgsmål:

- udviklingen i Østeuropa, hvor der ligger en selvstændig opgave i at fremholde et socialistisk perspektiv for udviklingen og påpege de udemokratiske og asociale følgevirkninger af de kapitalistiske reform-programmer, der gennemføres. Afledt af Østeuropas udvikling vil debatten om socialismens aktualitet fortsætte - også her har SAP til opgave at blande sig.

- udviklingen af EF-harmoniseringen, som både skal imødegåes på de konkrete områder, der påvirker forholdene i Danmark, og de planlagte skridt mod EF-unionen.

- Overenskomstfornyelserne i 1991 betyder, at arbejdet i fagforeninger og på arbejdspladser får en særlig betydning. Der skal fremføres argumenter for solidariske overenskomstkrav, der skal fremføres politisk propaganda, som sætter overenskomstforløbet ind i sin politiske sammenhæng, og vi skal udnytte alle de muligheder for organisering på arbejdspladser og i fagforeninger, som overenskomst-fornyelse skaber.

Om opbygningen af SAP

I. Lad Adam og Eva hvile i fred.

Med dette oplæg vil vi ikke formulere alt, hvad SAP skal foretage sig i den kommende periode.

Med dette oplæg vil vi ikke gentage alle de rigtige og kloge ting, vi har skrevet og sagt til hinanden gennem årene om partiopbygning.

Med dette oplæg vil vi udstikke nogle retningslinjer og rammer: Hvor skal hovedvægten i vores indsats lægges? På hvilke punkter skal vi dreje partiets prioriteringer? På hvilke punkter skal vi satse benhårdt på at fastholde prioriteringer - trods omkostninger på andre områder.

I det øjeblik, samarbejdet med VS tager et kvalitativt spring fremad, f.eks. i form af sammenlægning af Klassekampen og Solidaritet, vil det være nødvendigt at formulere nye retningslinjer og prioriteringer på en kongres.

II. Fire nøgleord i SAP's arbejde i den kommende periode.

Fire nøgle-begreber lægger rammene for vores prioritering og initiativer:

- a) Vi er en propaganda-gruppe.
- b) Vi er en kampagne-organisation.
- c) Vi må påtvinge os selv en ungdoms-orientering.
- d) Vi må være en aktiv deltager i omgrupperings-processen.

a) Propaganda

I en situation, hvor højrefløjen er i offensiven, den reformistiske venstrefløj blevet mere og mere blød, så den nu i stil med DKU truer med at gå i total ideologisk opløsning, og hvor de revolutionære derfor er mere isolerede end tidligere, får propagandaen en særlig central placering i partiets arbejde.

Hvor man i andre situationer kan tiltrække folk til klassekamps-aktivitet og revolutionær organisering på grundlag af intervention i massebevægelser, er det er i øjeblikket helt umuligt at fastholde en langvarig aktivitet i forskellige forsvarskampe, hvis ikke det sker ud fra et mere langsigtet perspektiv. Og det er helt umuligt at vinde nye folk til opbygningen af et revolutionært parti uden dette perspektiv, som vores propaganda kan skabe.

Dertil kommer, at et højt politisk niveau hos SAP's medlemmer og en klar politisk profil udadtil er forudsætningen for, at vi som revolutionære marxister kan få succes med omgrupperings-projekter.

b) Kampagner.

Vi gennemfører en kampagne, når hele partiet/store dele af det udfører en samlet indsats, der er begrænset i tid og/eller tema, og når aktiviteten har "en konkret målsætning, som SAP har

indflydelse på (indsamling, valgtal, underskrifter, demonstration, frigivelse. o.l.t

- Kampagner giver muligheden for at kombinere brede aktivitets-initiativer med enhedsarbejde, propaganda og rekruttering.

- Kampagner giver muligheden for at forene SAP-medlemmernes indsats i små og store afdelinger, på forskellige slags arbejdspladser, i forskellige miljøer.

- Kampagner er den mest effektive udnyttelse af ressourcerne i en revolutionær propaganda-gruppe.

At opbygge os som en kampagneorganisation betyder i den kommende kongresperiode i hvert fald to ting:

- At vi hvert forår og hvert efterår gennemfører en-planlagt landskampagne med mødeturné. I efteråret 1990 arbejder vi med følgende kampagne.
- At vi lokalt og nationalt evner at forholde os til kampe, der udvikler sig, med aktivitet og propaganda i form af kampagner. Vi skal kunne sætte dem igang med kort varsel (men ud fra en grundig ressourcevurdering). Det igen betyder, at der skal være "luft" i vores planlægning, således at vi ikke er overbookede, når der skal sættes hurtige aktiviteter igang.

c) Omgruppering

Opbruddet på hele venstrefløjen, stalinismens opløsningsproces, eksistensen af en fløj i VS, der fastholder perspektivet om opbygningen af et revolutionært marxistisk parti, eksistensen af en revolutionær ungdomsorganisation, VSU, RS' opløsning og KAP's uigennemskuelige udvikling skaber grundlaget for omgrupperings-initiativer, ja, det kræver den slags udspil fra os.

Der udarbejdes særskilt resolution om dette emne.

d) Ungdomsorientering.

Ungdomsorientering er et ofte brugt, men aldrig defineret begreb i SAP's arbejde. Vi vil ikke her gentage de klassiske og aktuelle biologiske årsager til, at en Ungdomsorientering er nødvendig for SAP. Biologien betyder også, at den kun i ringe omfang kan tage form af intervention i ungdomsorganisationer og -miljøer.

I dag betyder Ungdomsorientering følgende type initiativer:

- Propaganda-materiale, der tager højde for radikale ungdomsmiljøers behov.
- Kampagner, der appellerer til unge.
- Hensyn til, hvor unge bor /opholder sig, når vi spreder vores materialer.
- Udnytte de muligheder, som de internationale ungdomslejligheder giver til at organisere unge kontakter.

- Sikre VSU's inddragelse i omgrupperingsprocessen og bidrage til VSU's opbygning som et stærkt revolutionært ungdomsforbund (unge SAP'eres medlemsskab, SAP-afdelingers udbredelse af VSU-materiale mm.)

- SAP'ere i alle aldre må prioritere kontakterne til aktive og radikale ungdomsmiljøer. Det kan være miljøet omkring Gadens Parlament, BZ og antiracistiske unge i København og Århus, aktive unge i Næstved, det ungdomsmiljø, vi har forbindelse til i Odense, samt kontakter til unge og lærlinge på arbejdspladser.

Forudsætningen for at SAP kan opbygge gode forbindelser til ungdomsmiljøerne er, at vi - trods vores gennemsnitsalder - fremstår som et aktivt og radikalt socialistisk parti.

III. De centrale opgaver i SAP's opbygning i den kommende periode.

a) Partiets propaganda-redskaber.

Selv om propaganda kan tage form af offentlige møder, løbesedler og indlæg i andres publikationer, er det afgørende i en propaganda-virksomhed partiets publikationer. Vi må derfor fastholde de ressourcer, der er afsat til disse, og dertil tilføre nye.

- Klassekampen fortsætter som 8 siders ugeavis. Den indholdsmæssige vægtning mellem reportage om klassepolitikken, reportage om aktiviteter, reportage om venstrefløjen, internationalt stof og mere propagandaprægede artikler fastholdes.

KK skal være vores redskab til at komme ud til folk, som er i bevægelse: strejker, demonstrerer, blokerer osv. Det skal vi gøre ved at bruge avisen som uddelingsavis. Afdelingerne skal købe avisen til kostpris i ekstraoplag, når de har en anledning til at dele den ud. På den måde når vi ud med vores forslag til den konkrete kamp, vi når ud til folk med vores parti og politik til de folk, der er mest modtagelige, og vi når ud til de potentielle abonnenter.

Klassekampen skal altså være en kombineret uddelings- og abonnements-avis.

Ideen om Klassekampen som en salgsavis må vi opgive for en periode. For det første fordi der ikke er noget lettilgængeligt stort miljø for salg af sådan en avis i dag. For det andet fordi SAP-traditionen for at sælge det er nedbrudt. For det tredje fordi det er svært at sælge en avis på 8 sider.

- Socialistisk Information fortsætter med seks numre om året. Redaktionelt fortsættes drejningen i retningen af emner, der knytter an til partiets aktiviteter og støtter dem med politisk propaganda.

Det vil kræve en styrkelse af redaktionen.

Som nævnt er det vigtigt, at SAP går ind i omgrupperingsprocessen ud fra en styrkeposition (både politisk og organisatorisk). I den situation ville det være et helt forkert signal at udsende, både til medlemmerne og til resten af venstrefløjen, selv at skære ned på disse to publikationer.

Som led i omgrupperingsprocessen eksisterer flere muligheder, som har hver sine konsekvenser for partiets øvrige arbejde

1) Klassekampen og Solidaritet kan lægges

sammen til en fælles socialistisk ugeavis udgivet af VS, VSU og SAP. Dette vil være et vigtigt skridt fremad i samarbejdet, hvis forudsætningerne er tilstede:

En fælles avis må bygge på en tilstrækkelig politisk-redaktionel enighed, nedfældet i et grundlag. Der må foreligge en tilfredsstillende teknisk og økonomisk aftale, der bl.a. tager højde for, at Klassekampens faciliteter opretholdes. Af det nye blads navn og præsentation skal det klart fremgå, at der er tale om en sammensluttet avis.

For at opveje Klassekampens rolle som middel til selvstændig propaganda og som organisatorisk samlingspunkt vil en sådan sammenlægning desuden kræve, at Socialistisk Information udkommer en gang om måneden, og at mindst én kammerat ansættes som fuldtids politisk sekretær.

Hvis forhandlingerne munder ud i et konkret resultat, skal dette godkendes på en ekstraordinær kongres, som også skal vedtage retningslinjerne for SAP's arbejde under hensyntagen til den nye publikations-situation.

- Vores behov for propaganda-redskaber kan ikke opfyldes af KK og SI. Det er nødvendigt med pjecer og bøger. Vi står derfor over for opgaven at genopbygge forlaget. Det er en mandsskabsmæssig genopbygning, som begynder på et fundament af en vis kapital og en del viden.

Forlagsarbejde kræver en samling af meget forskelligartede kvalifikationer. Det indbefatter både meget svært lovgivnings- og regnskabsmæssigt arbejde og meget rutinepræget arbejde. Det er en type arbejde, som er svært at skaffe ressourcer til på fritidsbasis.

Da vi ikke har nogen umiddelbare udsigter til at få fuldtids-arbejdskraft til denne opgave, kræver det et undersøgelses-arbejde fra den nye HB at få opbygget en forlagsgruppe.

b) Partiet på gaden

SAP's profil skabes ikke alene gennem en mere målrettet brug af vores udgivelser, men også gennem en øget aktivisme og evne til at "være på pletten". Det er guld værd at reagere hurtigt over for en arbejdsgiver-/pamper-/politiker-provokation - med f.eks. en aktion, et enhedsinitiativ, en pressemeddelelse og/eller en KK-forside.

SAP skal være en mere synlig kraft: Folk skal kunne se, at vi er på banen, når der er demonstrationer, aktioner og vigtige arrangementer. Lokalt må vi gøre det til en vane at markere os med gade-aktioner, "byforskønnende" aktiviteter mv. I forbindelse med vores kampagner bør vi fremstille plakater, som over en længere periode kan bruges til at placere SAP i gadebilledet.

c) grundstrukturene

Vi har to grundstrukturer, hvorigennem vi udfører vores aktiviteter: a) afdelingerne b) arbejdspladsgruppene.

De er ikke parallelle. De overlapper hinanden. Alle er medlem af en afdeling, men vi har kun få arbejdspladsgrupper. Ikke desto mindre er det væsentligt at opfatte begge strukturer som redskaber til at føre partiets kampagner ud i livet på alle niveauer.

a) Afdelingerne i SAP er meget forskellige stør-

relser. I dag er situationen cirka således: Større afdelinger i København og Århus, små afdelinger i Roskilde og Gladsaxe. Grupper og enkeltpersoner i Næstved, Odense, Aalborg, Ringsted/Suså og Silkeborg. Det er vigtigt, at vi tager højde for disse forskelle i vores planlægning og prioritering - i stedet for at behandle dem som ensartede størrelser med samme opgaver.

Vores definition af partiet som propaganda- og kampagne-organisation betyder, at afdelingsmøderne må koncentreres om diskussion af partiets kampagner og aktiviteter, samt centrale klassekampsudviklinger, hvor partiets medlemmer intervenserer. Afdelingsmøderne skal munde ud i konklusioner/beslutninger om partiets udadvendte aktiviteter.

Skoling i revolutionær politik og diskussion af aktuelle emner kan med stor fordel foregå som åbne arrangementer: seminarer, cafeer mv. Med SAP's aktuelle sammensætning vil disse normalt blive organiseret som enten Århus- eller Kbh-arrangementer. De kan opfylde flere formål: den nødvendige politiske diskussion og skoling for SAP'erne, en vej til at knytte sympatisører og

kontakter tættere til afdelingen, samt virke udviklende på SAP'ernes diskussioner.

b) Arbejdspladsarbejdet har været igennem en kraftig nedtur i de seneste par år. Derfor er det brug for en bevidst opprioritering af dette område.

At sikre denne prioritering indebærer forholdsregler som:

- Andre kammeraters medvirken til at producere særlige løbesedler/blade til den enkelte arbejdsplads.

- At den enkelte celledes arbejde diskuteres på et HB-møde.

- At kammerater på disse arbejdspladser friholdes for andre aktivistopgaver.

- At kammerater på disse arbejdspladser friholdes for omfattende ledelsesopgaver.

- At kammerater på disse arbejdspladser, hvor der er en konkret modsætning, prioriterer det regelmæssige cellemøde højere end afdelingsmøder.

Denne prioritering bh'ver kun meningsfyldt, i det øjeblik vi opfatter arbejdspladsarbejdet som en all-round politisk indsats på arbejdspladsen (og i fagforeningen), hvoraf det rent faglige kun er en del.

Om det videre samarbejde med VS og VSU

1. Socialistisk Arbejderpartis 9. ordinære kongres hilser med tilfredshed, at VS-kongressen den 2.-3. juni kom med et konkret udspil i omgrupperingsdiskussionen, nemlig forslaget om SAP's optagelse i VS.

2. Socialistisk Arbejderpartis 9. ordinære kongres må imidlertid afvise, at en omgruppering mellem VS og SAP kan have karakter af en indlemmelse af SAP i VS. Et fælles parti må reelt være et udtryk for de erfaringer, begge partier har indhøstet i deres selvstændige virke.

3. Socialistisk Arbejderpartis 9. ordinære kongres afviser ligeledes VS' ultimatum om, at der ikke må eksistere en organiseret strømning i et fælles parti, som har tilknytning til 4. Internationale. Anerkendelse af muligheden af, at et fælles parti ikke er medlem af FI og anerkendelse af muligheden for, at en strømning kan være det, er en helt afgørende forudsætning for, at reelle forhandlinger kan komme i gang.

4. Socialistisk Arbejderpartis 9. ordinære kongres opfordrer VS til så hurtigt som muligt at opgive sin ultimative holdning og i stedet indgå i diskussioner uden forhåndsbetingelser med SAP om sammenslutning. Kun en åben og fordomsfri diskussion kan vise, hvad der er mulighed for.

5. Indtil nu har der udviklet sig et positivt samarbejde mellem SAP og VS på nogle områder: Fælles FU-møder, kvindesamarbejdet i Kbh., samarbejde på nogle arbejdspladser og i nogle enhedslistes. Dette samarbejde skal fortsættes og intensiveres.

Samtidig er det centralt for diskussionen af fusion, at samarbejdet udstrækkes til andre områder, - ikke mindst på afdelingsniveau. Det kan ske i form af fælles afdelingsmøder, fælles aktiviteter i forhold til centrale klassekampsspørgsmål, osv.

6. For at understøtte samarbejdet må vi undersøge mulighederne for fælles kampagner/aktiviteter, f.eks. i forhold til overenskomstfornyelsen eller i forhold til udviklingen i Østeuropa.

7. Det sidste års udvikling og diskussionen på VS' kongres viste, at der på centrale aktuelle områder eksisterer uenigheder mellem SAP og VS/dele af VS. Det gælder kampen i kommunerne (Århus, Roskilde) og det anti-racistiske arbejde. Det er centralt for omgrupperings- og fusionsprocessen, at disse uenigheder diskuteres og afklares.

8. Her og nu mener vi, at diskussionerne skal fortsætte på følgende områder:

a) De områder, som VS-kongressen selv besluttede at gennemføre diskussioner om.

b) En diskussion om internationalisme og 4. Internationale, herunder diskussionen op til 4. Internationales 13. Verdenskongres, som finder sted i begyndelsen af 1991.

c) En diskussion om såvel det politiske grundlag som den organisatoriske praksis for et revolutionært marxistisk parti i dagens Danmark.

9. Som redskab til at forsætte disse vigtige diskussioner mellem VS og SAP opfordrer SAP VS til at ændre sin beslutning om at stoppe udgivelsen af det fælles avis-tillæg "Socialisme i 90'erne".

10. Som det mest udviklede udtryk for samarbejdet tilslutter Socialistisk Arbejderpartis 9. ordinære kongres sig bestræbelserne på at etablere en fælles socialistisk avis udgivet af VS, VSU og SAP fra 1. januar 1991.

11. Hvis forhandlingerne munder ud i et konkret resultat, skal det behandles og besluttet af en medlemskonference. Den skal også vedtage retningslinjerne for SAP's arbejde under hensyntagen til den nye publikationssituation.

SAP og Enhedslisten

1. Et år efter etableringen af Enhedslisten kan det konstateres, at den lider af en række alvorlige svagheder. Den alvorligste er, at det ikke er lykkedes at skabe et aktivistisk miljø, som kan tiltrække og fastholde såvel medlemmerne af de tre partier som partipolitisk uorganiserede, og at Enhedslisten først og fremmest har været et forum, hvor højredrejningen på den danske venstrefløj har markeret sig. En klar alternativ socialistisk politik er hidtil ikke blevet markeret særlig effektivt.

2. Alligevel er der to grunde til, at SAP også i den kommende periode skal arbejde i Enhedslisten.

- For et første fordi Enhedslisten stadig repræsenterer den bedste (hvis ikke eneste) mulighed for i parlamentariske sammenhænge at fremlægge antikapitalistiske synspunkter og fremlægge bevægelses krav.
- For det andet fordi Enhedslisten er blevet et forum for diskussionerne om, hvordan fløjen til venstre for SF skal udvikle sig.

3. På nuværende tidspunkt er det ikke muligt at forudsige, hvordan Enhedslisten vil udvikle sig. Det afhænger af en række ting så som udviklingen i SF og DKP, samt hvornår og under hvilke betingelser næste folketingsvalg finder sted. Situationen rummer: træk, som både kan føre til, at listen går så langt til højre, at det bliver uacceptabelt for SAP, men også dl, at den kan udvikles til en aktiv venstrefront på et klassekampgrundlag.

4. Men uanset hvor Enhedslisten på et tidspunkt måtte ende, så er SAPs opgave i dag i Enhedslisten der; samme: At samle flest mulige - det være sig medlemmer af VS, DKP, SAP eller partiløse til konkrete kampagner og aktiviteter lokalt og på landsplan, som forsvarer arbejderbefolkningens interesser med kapital og stat (såvel den nationale, som den europæiske). Gennem sådanne kampagner og aktiviteter har Enhedslisten mulighed for at vise sin eksistensberettigelse og vinde fodfæste i arbejderbefolkningen. Gennem sådan kampagner og aktiviteter vil Enhedslisten også i praksis placere sig dl venstre for SF, som netop helt mangler

mobiliseringsperspektivet, og som derfor oftere og oftere tager sit udgangspunkt i "forhandlings-realismen".

5. Siden Enhedslistens dannelse har SAP indgået - nogenlunde - på lige fod med VS og DKP. Denne lighed, som ikke afspejler styrkeforholdet, var et resultat af den situation, hvorunder Enhedslisten blev dannet (DKPs eksplosive krise, VS's og SAP's indsamling af alle underskrifterne m.m.). Men prisen for denne indflydelse har været, at vi har brugt en relativ stor del af vores begrænsede ressourcer på at administrere Enhedslisten. Vi har groft sagt brugt flere kræfter på at skabe organisatoriske rammer om manglende aktiviteter end rent faktisk at bidrage til at skabe aktiviteterne.

6. Op til Enhedslisten årsmøde den 22-23. september er der fremlagt forslag om, at Enhedslisten ændres fra at bygge på et samarbejde mellem VS, DKP og SAP (med vetoet til hvert parti) til at bygge på tilsluttede enkeltpersoner (hvor der sikres både mindretalsbeskyttelse og vetoet til store mindretal).

Ud fra en overordnet vurdering af hvad der tjener Enhedslisten bedst i den nuværende situation, støtter SAP denne ændring. Dels fordi det er en forudsætning for at få afsluttet den opslidende skindiskussion, om Enhedslisten opfatter partiløse som andenrangsmedlemmer. Og dels fordi det vil give de bedste muligheder for indflydelse for de folk, som faktisk vil lave noget og dermed bringe Enhedslisten ud over den dvaletilstand, som under alle omstændigheder er ødelæggende.

7. Men også set ud fra en SAP-synsvinkel vil en struktur byggende på enkeltmedlemskab være en fordel. Det betyder nemlig, at vi kan lægge vores kræfter der, hvor der eksisterer de bedste muligheder for at skabe aktivitet på et fornuftigt grundlag, og at vi kan arbejde for at vinde flertal for vores forslag til politisk linje og aktiviteter. Samtidig skal SAP dog være garanten for at overgangen fra konsensusprincippet til flertalsbeslutninger ikke føre til unødvendige splittelser om småting.